

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 39

25. září 2011

Cena: 7 Kč

K PROBLÉMU BEZDOMOVSTVÍ

ÚVOD – CÍL ÚVAHY, DEFINICE BEZDOMOVSTVÍ

Bezdomovci jsou podle definice Oldřicha Matouška „lidé žijící bez stálého bydlení a obvykle i bez stálého zaměstnání, odríznutí od zdrojů, které jsou běžně dostupné jiným občanům.“ Dále Matoušek uvádí, že „nejširší v Evropě užívaná definice zahrnuje mezi bezdomovce, vedle osob bez střechy nad hlavou, i osoby žijící v nedůstojných podmínkách, v ústavech a sociálních zařízeních, osoby, jimž hrozí ztráta bydlení. Podle naší legislativy osoby bez přístřeší de iure v České republice neexistují, protože každý občan musí mít v dokladech zapsané trvalé bydliště. Označení „bezdomovec“ je pouze pro osoby bez státní příslušnosti.

Bezdomovství (správné je i použití termínu „bezdomovectví“) je podle definice Jana Jandourka „životní situace lidí bez přístřeší, kteří sice z úředního hlediska trvalý pobyt 'papírově' mají, ale nežijí v něm; postrádají pevný, pravidelný a přiměřený příbytek k přenocování“.

Domov je víc než jen místo, kam se chodíme najíst a vyspat. Manželé Hradečtí ve své knize „Bezdomovství – extrémní vyloučení“ správně své čtenáře upozorňují na to, že nemít domov neznamená pouze nemít střechu nad hlavou. „Být bez domova, nemít kam jít, nemít se komu svěřit se svými starostmi, trápením, bolestí, protestem, frustrací, znamená samotu, tíži izolace, bolest vyloučení, vedoucí až k zoufalství a sebeztrouvce.“

BEZDOMOVSTVÍ

V HISTORII A DNES

Postava bezdomovce se objevuje ve Starém zákoně v knize Deuteronomium (Dt 24,20): „Když oklátíš plody

ze své olivy, nebudeš ještě setřásat zbylé. Ty budou patřit bezdomovci, sirotku a vdově.“ Tuto trojici - bezdomovec, sirotek, vdova - lze považovat za jakousi starozákonní definici právního handicapu a objevuje se v textu knihy několikrát. Židé měli povinnost jim pomáhat, starat se o ně, být s nimi solidární a respektovat je. Povinností například bylo nechat určitou část úrody, aby zbyly nějaké plody pro tyto lidi, kteří si je pak posbírali. Nechávaly se jim i zbytky obětí z chrámů, přičemž z pochopitelných důvodů chudí nemuseli dodržovat přísné zákony stravování.

V předhistorické době, kdy lidé žili v menších kočovných skupinách, vyloučení patřilo k nejtěžším trestům, které tyto malé společnosti udělovaly provinilcům. Rovnalo se jistě smrti, protože přežití jedince mimo skupinu, v nehostinné krajině, plně neznámých a nepředvídatelných nebezpečí, bylo takřka nemožné. Navíc se nejednalo pouze o vyloučení ze společnosti, ale o vyloučení ze světa lidí, ze světa „božského“ řádu, který byl obklopen světem chaosu a ztracení.

Podobná situace bezdomovců byla i ve středověku. V tehdejší společnosti hrála pro život jedince zásadní roli rodina, která zaopatřovala všechny základní životní potřeby. Člověk v hierarchii této velké rozvětvené rodiny zaujímal pevné postavení. Bezdomovci, tuláci, kočovníci byli ponecháni napospas svému vlastnímu osudu. Ve společnosti požívali minimálních (často žádných) práv a jejich jediným zdrojem obživy byla žebrota či drobné krádeže (to však platí v kontextu evropské kultury – na chudobu a bezdomovství je např. ve východních kulturách nahlíženo s jistým respektem). Šlo o různé vydědence

společnosti, sirotky, nemanželské děti, tělesně a mentálně postižené, malomocné, kejkliře i nezaměstnané teology a zpuštělé studenty. Ve středověku se objevovala snaha problém bezdomovství nějak řešit. K tomu později měly dopomoci různé chudinské zákony a opatření. Nermalou roli sehrála církev a její organizace.

S nástupem industriální civilizace, velkým přílivem venkovského obyvatelstva do měst, dosahuje bezdomovství nových rozměrů a podob. Zároveň s těmito procesy se v 19. stol. rozvíjejí nejrůznější charitativní aktivity i sociálně tržní stát, poskytující občanům minimální sociální zabezpečení.

U nás se novodobí bezdomovci začali objevovat až po roce 1989. Do té doby jsme něco podobného znali jen z kapitalistického západu. Komunistický režim negoval existenci podobných fenoménů. „Mnozí sociologové (na západě) v bezdomovcích viděli pouhé symboly špatné kapitalistické společnosti, ve které jako objekt vykořisťování neustále se opíjejíce, vegetují. Podle této úvahy by stačilo jen změnit společnost a žádní bezdomovci by neexistovali. Zdá se, že tomu věřili i v bývalých východních komunistických zemích. Aby z tohoto zdání učinili realitu, zavřeli prostě vagony do vězení. Proto také nebyli na východě nikdy vidět ztroskotanci a bezdomovci... Přesto existovali, jenom nebyli vidět.“ (Girtler). Po roce 1989, kdy se naše společnost začala transformovat na tržní hospodářství a přestal platit paragraf o příživnictví a povinnost být zaměstnan, mnoho firem propouštělo z uměle zřízených míst přebytečné zaměstnance. Podnikové ubytovny se změnilly na hotely
Dokončení na str. 3

V neděli 11. září jsme v některých našich sborech vzpomínali na tragické události 11. září 2001 a v souvislosti s tím i na oběti letecké katastrofy v ruské Jaroslavli. V chrámu svatého Mikuláše jsme modlitbami při bohoslužbách a poté zapálením svíček na pietním místě na Staroměstském náměstí chtěli připomenout, že naše církev myslí ve svých modlitbách na všechny lidi po celém světě, kteří se stali a stávají obětí lidských tragédií, katastrof a krutostí. Zároveň takto myslíme na všechny pozůstalé i na ty, kteří zažívají bolesti, ztráty nebo jsou obětí lidské nesnášenlivosti a zloby.

Církev, již jsme součástí, má obrovskou moc danou od našeho Pána, na kterou možná někdy zapomínáme.

To je síla a moc modlitby, slovo Pána Ježíše o milosrdenství, pomoci a soucitu se všemi bližními na tomto světě.

Pavel o tom píše v listu Římanům:

„Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími“ (List Římanům 12,12-15).

Mgr. Eva Cudlínová,
farářka Praha 1- Staré Město

Slavnostní bohoslužbou byl 10. září v Jihlavě po rekonstrukci znovu otevřen kostel sv. Kříže

Bůh v příslovích světa

Nedávno byl v německém týdeníku Christ in der Gegenwart (Křesťan v dnešní době) otištěn krátký článek s názvem Bůh v příslovích světa. Jeho autor Meiolof Steinhofner v něm uvedl ukázky těchto úsloví z různých zemí. Zde jsou:

Kde je pokoj, tam je Bůh. (Anglie) Kde je kostelní věž, tam vkládá Pán Bůh do země prst. Podáš-li svému sousedovi ruku, Bůh ti už podal svou. (Německo) Bůh je všdycky tam, kde ho nehledáme. Bůh dává brambory, ale se slupkou. Považuj každý den za Božího posla, kterého máš důstojně přijmout. (Rusko) Bůh stvořil čas, ale o spěchu neřekl nic. Bůh ti dává obličej, smát se však musíš sám. (Irsko) Bůh dává, ale pořád nám to nepřipomíná. Svět dává, ale neustále nám to připomíná. (Nigérie) Kdo se domnívá, že Boha podvede, podvedl už sebe sama. (Itálie) Kdo ztratil ostych před lidmi, ztratil i bázeň před Bohem. (Srbsko) Bůh odpouští víc než člověk hřeší. (Francie) Bůh je dobrý dělník, ale dá si rád pomoci. (Španělsko) Všechno, co říká kněz, není slovo Boží. (Švédsko) A dodejme ještě jedno české přísloví: Člověk miní, Pán Bůh mění.

Zdeněk Svoboda

Odolnost je nezbytná

Každý z nás ze zkušenosti může potvrdit, že v životě velkou roli hraje odolnost. Psychologové popisují, jaké vlastnosti pomáhají člověku vyrovnat se s různými životními situacemi, a nazývají tuto schopnost resiliencí. „Takovýto název a úhel pohledu vznikl i na základě dlouhodobých výzkumů dětí, které vyrůstaly ve značně nepříznivých podmínkách, a přesto jejich vývoj nebyl negativně poznamenán,“ uvádí specialista na danou problematiku, lékař Ch. Stock. Odolnost si osvojují děti zhruba v prvních deseti letech života. Ovšem i dospělý člověk může tuto vlastnost do jisté míry posílit a získat zpět ztracené sebevědomí prostřednictvím terapie. Jaký je odolný člověk? Má charakter, pevnost povahy. Jde totiž o to necouvnout hned, vydržet zátěž. Měli bychom se snažit zůstat odolní průběžně, ne jenom někdy. Odolný je ten, kdo si navzdory neúspěchům zachová duševní rovnováhu a dále ji dokáže rozvíjet. Umí přistupovat k problémům. Nevyhledává zbytečná rizika, ale když se nějaká objeví, postaví se jim čelem. UVĚDOMUJE SI „SOUVZTAŽNOST VĚCÍ“ a podle toho k nim přistupuje. Brání se bezmocí a beznadějí. Zamýšlí se nad naplněním smyslu života. Nebojí se riskovat pro dobro.

K pěstování odolnosti pomáhá přátelství a rodina. S přáteli za zády jsme odolnější. Přispívají k naší odolnosti svým nadhledem a moudrou radou v pravý čas. Když je člověk oslaben, odolný přítel ho podepře. A příště zase naopak. Je třeba dokázat svěřit se s problémy, vnímat úlevu a podporu. Ale mělo by to být oboustranné.

Rodina, zvláště ta kvalitní, posiluje své členy vůči strastem života i profese. Její příslušník má díky výchově své zásady a sám ve svých vlastních očích nechce být slabší. Vzpomínám, jak jsem si v dětství pěstovala v rodině odolnost já sama. Od osmi, devíti let jsem četla díky dědečkově knihy Karla Maye, tehdy zakázanou literaturu. Jeho příběhy o Old Shatterhandovi a Vinnetouovi mě skutečně nadchly. Oceňovala jsem statečnost obou hrdinů a se zatajeným dechem jsem četla, jak se obrací k Bohu. Fandila jsem jim, protože se mi líbilo, že pomáhali druhým, riskovali pro ně. Chránili dobro, stavěli se na odpor zlu. A také pro mne jmenovaní hrdinové byli symbolem takového přátelství, po jakém jsem i já toužila a rozhodla se ho hledat. Vztah, jenž není s „ručením omezeným“. Se vztahem, který je mravně zakotven, je v něm spolehnouti, se dá lépe vzdorovat těžkostem života.

Dítě a mladý člověk, ale nejen oni, potřebují zažít vztahy, jež mají trvalost, vydrží bouře. Moji prarodiče, s nimiž jsme žili v rodinném domě, měli celý život (byli spolu 56 let) harmonický vztah plný lásky a úcty a tím mi ukázali, že něco takového v realitě možné je. Neobejde se to samozřejmě bez jisté životní odolnosti, která se ovšem váže k síle a ryzosti charakteru, mravní čistotě a vědomí odpovědnosti vůči vyššímu mravnímu řádu.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

15. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Hospodine, vše, co jsi na nás uvedl a co jsi nám udělal, podle pravdivého soudu jsi učinil, protože jsme zhřešili proti tobě a neposlouchali tvá přikázání. Avšak nezříkej se nás úplně pro své jméno a nevzdaluj své milosrdenství od nás.

DANIEL 3,31.29.34.35

První čtení z Písma: Ezechiel 18,1-4.25-32

Tužby

2. Abychom dovedli hospodařit se svěřenými hřivnami, modleme se k Hospodinu.

3. Za naši víru a poslušnost Božího slova ve sborech, domovech a každodenním životě, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Bože, svou všemohoucnost prokazuješ hlavně v milosrdenství a soucitu. Daruj nám plnost své milosti, abychom dosáhli tvých zaslíbení a získali podíl na tvém nebeském bohatství. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Filipským 2,1-13

Evangelium: Matouš 21,23-32

Verš k obětování: Žalm 80,20

Verše k požehnání: Žalm 119,49-50

Modlitba k požehnání:

Prosíme tě, Hospodine, učiň nás vždy připravenými naslouchat tvým přikázáním, abychom byli hodni tvých svatých darů. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 95, 141, 182, 185, 191

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ VYZNAVAČSKÉ PŘÍBĚHY

22

Petrovo vyznání u Cesareje Filipovy

Mt 16,13-20

PŘÍPRAVA K POROZUMĚNÍ TEXTU

František Kovář: *Malá Bible, Blahoslav 1958, díl IV., Část poznámková Úryvky z výkladu str. 317-320:*

Událost, o níž vypravuje, je bodem obratu Ježíšova působení. Tato jednotka tradice, zachovaná ve formě životopisného výrokového příběhu, patří k nejdůležitějším v celém evangeliu a má nepochybně svůj původ ve vzpomínkách svědků události. Lukáš reprodukuje Markovu zprávu bez podstatných změn, Matouš k ní připojuje významnou vložku, tradici převzatou z jiné souvislosti. V podobě poněkud odlišné vypravuje o události i Jan (6,67-69). Jde tedy o událost velmi významnou, zdůrazněnou ve všech evangeliích.

Podání zachovalo vzpomínku svědků, že tato důležitá událost se stala za hranicemi Galileje, když Ježíš se svými učedníky dlel v končinách u Cesareje Filipovy. ... Do území tohoto pohan-

ského města se Ježíš uchýlil po krizi ve svém galilejském působení. Byla to rozhodující doba jeho života. U Lukáše a u Jana je událost uvedena v souvislosti s událostí syceň zástupu, po níž lid zamýšlel Ježíše provolat mesiášským králem, což Ježíš zmařil. Odmítnutí politického a národního mesiášství Ježíšem muselo mít pro něho následky nejen u lidu, ale i u jeho stoupenců. Ti z nich, kteří doufali, že by mohl být Mesiášem, po kterém toužili, byli zklamáni a podle toho se zachovali. Jan výslovně uvádí: „Od té doby mnoho z jeho učedníků odešlo zpět a již s ním nechodili.“ (J 6,66)... Událost však postavila před rozhodnutí nejen lid a širší okruh stoupenců, nýbrž i těch Dvanáct z jeho kruhu učedníků, které si sám vyvolil. Jak oni se rozhodnou? Jan vypravuje, že se jich Ježíš přímo otázal, zda chtějí i oni od něho odejít. Šimon Petr jménem všech odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věč-

ného života a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Svatý Boží.“ (J 6,67-69) To je Janova verze prvokřesťanské tradice o důležité události Ježíšova života... I synoptické podání naznačuje, že přišla chvíle, aby nastalo jasno mezi ním a Dvanácti. I zde Ježíš sám k tomu dává podnět, a to otázkou učedníkům, za koho jej lidé pokládají. Učedníci odpovídají, že názor o něm není jednotný: jedni jej pokládají za Jana Křitele, jiní za Elijáše, jiní za jednoho z proroků... Žádný z nich neuznává Ježíše za Mesiáše, nýbrž všichni jen za Mesiášova hlasatele a předchůdce. Vnějšímu pozorování se Ježíšova osoba ani jeho působení nejevily jako zjevy mesiášské, jak si je představovaly běžné tradiční mesiášské naděje židovského lidu. Ježíš nevystupoval jako král, nýbrž nanejvýš jako prorok, učitel a uzdravovatel.

Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

JAKOU MOCÍ TO ČINÍŠ?

Je tomu pár dní nazpět, kdy zástupci Evropské mládežnické křesťanské organizace EYCE dělali v rámci letošního Roku dobrovolnictví průzkum o tom, které jsou nejdůležitější důvody vedoucí u člověka k rozhodnutí stát se dobrovolníkem, dělat něco primárně ne pro sebe, ale pro druhé, nezištně. Apoštol Pavel v listu Filipským píše: „Každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“ Člověk, který má na mysli to, co slouží druhým, dělající něco „jen tak“ pro druhé, aniž by čekal odměnu, nad tím většinou moc nepřemýšlí. Něco jej prostě pudí k činnosti (nemusí to být ve 100 % případech křesťanská víra). Takový člověk ale může také vyvolávat podezření. Uprímně - styl dnešního „většinového“ myšlení se spíš nese v duchu „Proč se ještě namáhá, určitě má jiné (‘vlastní’) práce dost?“ „Kde k tomu bere sílu, starat se o druhé a jejich blaho, růst a rozvoj?“ „Proč se raději nestará jen o sebe?“ „O co mu asi ve skutečnosti jde?“ „Co za tím je?“ Žel, nemá každý víru, jsou i lidé tací, kterým skutečně nemusí vždy jít o bohu-libou věc, jejich motivace nemá s láskou k bližnímu mnoho společného. Věřící člověk se takhle ptát nemusí. Protože tuší, KDO za tím je. Věřící člověk čerpá z víry, z důvěry, z lásky k bližnímu, má touhu pomoci bratru či sestře. Nemusí o tom ani tak moc mluvit navenek, spíš prostě jedná, pracuje bez velkých řečí, i když to není vždycy jednoduché (třeba se přemocet a začít).

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, ptali se ho velekněží a starší z lidu, jakou mocí to činí a kdo mu tuto moc dal? Byl jim podezřelý. Čekali Mesiáše, zároveň byli obezřetní. Neptali se Ježíše proto, že by chtěli znát pravdu. Ptali se, protože chtěli mít záminku, jak se ho zbavit, kdyby jim přímo odpověděl. Na druhou stranu je ta otázka, kterou kněží položili, dobrá

v tom, že pokud by se takhle někdo zeptal nás (‘‘Odkud čerpáš tu sílu?’’), resp. těch, kteří jsou ochotni se věnovat práci pro blaho druhých, stihají to třeba vedle své ‘‘normální’’ práce, otevírá se prostor rozpovídat se o víře, o Bohu a nesobecké lásce, o snaze následovat Ježíše Krista, o inspiraci životem s Kristem. Ale tomu rozpovídání se musí právě předcházet ta vykonaná práce. Jinak by to byla farizejská cesta. Ježíš velebnějším na jejich otázku přímo neodpověděl. Místo toho kontroval jinou otázkou a chtěl, ať si velebnějším a starší lidu najdou odpověď sami. Kdyby jim dal přímou odpověď, kdyby se přiznal k Bohu jako svému Otci, prameni veškeré své činnosti a motivaci, vystavil by se obvinění z rouhačství. A tak jsme svědky toho, jak se ta skupina mezi sebou dohaduje - co se stane, řekneme-li to, řekneme-li ono. To nemá s vírou mnoho společného, spíš s rozpačitostí, nedůvěrou a neporozuměním, je to jako přešlapování na místě.

Jan Křitel byl hodnověrným svědkem víry, který mnoha lidem otevřel oči a nasměroval je správným směrem k Božímu Synu, Ježíši Kristu. Přesto, jak je vidět, velebnějším ani starší lidu nechtěli porozumět. A Ježíš jim to ani dál nikterak neusnadní. Na cestu víry se každý musí vydat sám, to za nás nikdo neudělá. I o tom mluví podobství o dvou synech. U prvního syna se k upřímnému přiznání, že se mu nechce jít pracovat na vinici, přidává pohnutí lítostí a zjištění, že přestože se mu nechce, může pracovat. Je to vlastně osvobozující zjištění! Kdo z nás by to nezažil - přemáhání vykonat, oč jsme byli požádáni nebo co jsme slíbili - pohne-li s námi nakonec lítost a překonáme se, tak posléze možná i zjistíme, že to jednak nebyla taková hrůza a vlastně nám to přineslo něco dobrého. Posunuli jsme o kousek dál hranici svého poznání a o kus víc dali

Mt 21,23-32

svým prostřednictvím prostor nesobeckému jednání, lásce. Druhý syn v podobnosti lehkomyšlně žádost svého otce odkýval, ale stejně tak rychle ji pustil z hlavy, dál už se jí nezabýval a kvůli požadované práci ani nevzděchl. Zůstal stát. Však co, ono to nějak dopadne i beze mne! Jak čteme, vůli svého otce splnil ten první. Vzal žádost vážně a začal něco dělat, pohnul se, i když se mu zpočátku nechtělo. Celníci a nevěstky také brali vážně, co jim Jan Křitel říkal, a šli za ním, vydali se na cestu víry, měnili se, třebaže to nebylo jednoduché. Narozdíl od velebnějším, kteří navenek vše odkývali, přijali, ale vnitřně se neposunuli ani o píď. Víra je svobodné rozhodnutí pro lásku a v tomto duchu jsme tedy dobrovolníci Boží.

Sandra Silná

**Bože, prosíme,
dej nám poznání,
že je moudřejší
vydat se na cestu,
byť nelehkou a třeba i
zdánlivě osamělou,
než zůstat stát
v relativním bezpečí
anonymního davu.
Dej nám vůli,
abychom se na tu
cestu skutečně vydali.
Dej nám upřímnost,
abychom si dovedli
přiznat,
že se nám třeba
nechce,
a odvahu,
abychom udělali
první krok.
Dej nám víru,
že nás vedeš
a že jsi stále s námi.
Amen!**

PODĚKOVÁNÍ MGR. JINDŘICHU HANUŠOVI u příležitosti jeho nedožitých 83. narozenin

27. 9. 1927 Lipí u Náchoda – 8. 6. 2011 Mladá Boleslav

Sloužil jako náš farář v náboženských obcích Jaroměř, Pardubice, Mimoň, Liberec, Heřmanův Městec, Česká Lípa, Frýdlant v Č., Jenišovice, Bozkov

Narodil ses do chudých poměrů jako první dítě dělnických rodičů. Odtud asi tvé silné celoživotní sociální citění. Po své matce Anežce jsi zdědil přisnost a smysl pro řád a odpovědnost, po otci Jindřichovi vřídlost a smysl pro humor. Měl jsi štěstí na dobré faráře K. Paděru a J. Hodka v Náchodě, kde ses od dětství aktivně zapojil do sborového života naší církve, především do skupiny mládeže. Už jako zámečnický učeň před svým studiem na gymnáziu jsi měl překvapivě jasno – stát se farářem ČČS(H). Na gymnáziu jsi psal o svém duchovním růstu, zrání – úžasné, hluboké čtení! Na HTF ti přezdívali „rudý Hanuš“ pro tvé pokrokové, sociální smýšlení, zapálení pro spravedlnost. Jaký paradox! A pro tebe jaké zklamání, když jsi byl později komunisty zatčený a uvězněný jenom proto, že jsi říkal otevřeně a nebojácně pravdu o podvodech a nespravedlnostech. Byl jsi aktivní farář pracující s dětmi a mladými a chtěl jsi také stále učit

náboženství ve školách. Neoficiální důvod odnětí svobody na osm měsíců nepodmíněně a 10 let zákazu duchovenské činnosti: „Aby ostatní faráři drželi hubu, vy budete sedět!“ Oficiálně: Pobuřování proti socialistické republice. Stačilo podepsat spolupráci s StB a byl bys druhý den u své milované manželky Libuše, která byla v naději s vaší první dcerou. Opakovaně jsi jakoukoli spolupráci s StB odmítl. Také proto jsi byl až do důchodu venkovským farářem – šťastný a spokojený mezi lidmi, pastorační typ duchovního, zapálený pro věc víry. Díky za to, že hrdě neseme rodné příjmení Hanušovy.

Nezapomeneme na večery mladých v našem bytě na faře ve Frýdlantě, na rozhovory, které jste s maminkou moudře a nenásilně s námi mladými vedli. Nezapomeneme na ilegální tábory ve Zlaté Olešnici a v Dubnici. Díky za debaty s tebou, za teologické diskuse i za tvá nadšená a přesvědčivá kázání.

Radovat ses se svými pěti vnuky a vnučkou, do poslední chvíle ses o ně zajímal, podporoval jsi je, miloval... Proto i oni při tobě stáli do posledních tvých pozemských dnů a stále si tě váží. Poslední roky nebyly lehké, byly poznamenány nemocemi, slabostí, těžkou operací srdce. Po ní jsi dostal ještě devět let plnohodnotného života uprostřed své rodiny a tebou milované církve. I když je nám bez tebe smutno, přejeme ti, že jsi již u svého Pána, v jeho radosti, lásce a pokoji. Čteš v protonaci (jak jsi po tom toužil), znáš již zřejmě odpovědi na mnohé své otázky. Jistě tě potěšilo, kolik lidí z církve se s tebou přišlo 21. června rozloučit. Ten den i obloha plakala s námi. Pak zsvítilo slunce, udělal se nádherný podvečer a zazářila dvojí duha... znamená od tebe? Víme, že žiješ, že jsi v té jiné, duchovní dimenzi spokojený a šťastný. Propouštíme tě z našeho objetí a za všechno ti děkujeme!

Tvoje dcery Libuše a Jindřiška

K PROBLÉMU BEZDOMOVSTVÍ

Dokončení ze str. 1 nebo ubytovny pro širší veřejnost. Na výskytu bezdomovství se podle Stárkové významně podepsala i rozsáhlá amnestie prezidenta Václava Havla v roce 1990, která osvobodila kolem 16000 vězňů. „Velká část propuštěných neměla kam jít, protože jejich rodiny se rozpadly nebo je odmítly přijmout. Státní instituce, poskytující podporu lidem propuštěným z ústavních zařízení, nebyly na tuto vlnu připraveny.“

V bezdomovské populaci početně výrazně převládají muži nad ženami. Českým specifikem je, že na rozdíl od jiných evropských zemí se u nás bezdomovství týká převážně lidí střední

a starší generace, zatímco v západní Evropě se bez střechy nad hlavou ocitají hlavně lidé generace mladší. Dalšími potenciálními bezdomovci jsou děti propuštěné z výchovných ústavů a z dětských domovů a děti na útěku z vlastních rodin.

ZÁVĚR

Bezdomovce dnes již můžeme potkat snad ve všech větších i menších českých městech. Na jejich přítomnost jsme si již pomalu zvykli. Neměli bychom zapomínat, že jsou to především lidé, kteří se neobejdou bez naší pomoci. Jakožto sociální pracovníci bychom jim měli nabídnout takové služby, které by zabezpečily jednak

základní životní potřeby nutné k přežití, ale také plnohodnotnou integraci do společnosti a plnohodnotné přijímání takových lidí při každodenním jednání a setkávání. To se neobejde bez podpory pozitivního sebehodnocení a podpory vstupů do sociálních interakcí. Sociálně pracovní intervence by měla směřovat k využití klientova potenciálu, k větší adaptabilitě a samostatnosti klientů. Pouhá finanční či materiální pomoc je v této situaci sice nenahraditelná, zároveň však nedostačující a v některých případech dokonce kontraproduktivní. Je proto žádoucí více informovat veřejnost o problematice chudoby a bezdomovství. Úspěšná intervence si žádá komplexnost péče (spolupráce mezi jednotlivými organizacemi sociální práce) a svým způsobem i kreativitu sociálních pracovníků, ochotu přijímat třeba i netradiční postupy.

Jarmila Šenková

Seznam použité literatury:

GIRTLE, R. Okrajové sociální kultury. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2001. ISBN 80-210-2728-2.
HRADEČTÍ, V. a I. Bezdomovství – extrémní vyloučení. 1. vyd. Praha: Naděje, 1996. ISBN 80-902292-0-4.
JANDOUREK, J. Sociologický slovník. 1. vyd. Praha: Portál, 2001. ISBN 80-7178-535-0.
MATOUŠEK, O. Slovník sociální práce. 1. vyd. Praha: Portál, 2003. ISBN 80-7178-549-0.
MATOUŠEK, O. Ústavní péče. 1. vyd. Praha: Sociologické nakladatelství, 1995. ISBN 80-85850-08-7.
ŘEZNÍČEK, IVO. Metody sociální práce. 1. vyd. Praha: Sociologické nakladatelství, 2000. ISBN 80-85850-00-1
STÁRKOVÁ, K. Jsem na ulici; může se to stát i vám... Nový prostor, 2002, č. 121, s. 6-9.

Kde vzít naděje?

Podíváme-li se dnes do novin nebo na televizi, budeme konfrontováni se špatnými zprávami. Nepřízeň klimatických podmínek, ekonomická a společenská krize, revoluce, kriminalita. Negativní zprávy nás obklopují a zahlcují, takže na ty pozitivní nám už nezbyvá čas a prostor. Nejsem si jist, zdali předávat takovéto informace je záměrem médií, nebo je média přinášejí, protože lid touží po senzacích a jak bylo známo již ve starém Římě: „Lid touží po krvi.“

Tak jako tak je pravdou, že společnost a svět, ve kterém žijeme, se mění a jistoty a hodnoty, které měli naši předci a možná ještě nedávno my, se stávají vrtkavými. Existuje i mnoho různých vysvětlení, proč se tyto věci kolem nás dějí, a jistě k tomu přispívá mnoho aspektů. Nechci se proto snažit vytvořit další tezi, prostě jen konstatuji fakt.

Vím však, že tyto věci byly dávno před tím předpovězeny v Bibli. Můžeme o těchto událostech a změnách číst ve Starém zákoně u proroků, v evangelích o nich hovoří Ježíš a tyto události shrnuje Zjevení Jana. Z dění kolem vyplývá, že postupně ztrácíme jistoty a stáváme se bezradní v tom, co s námi bude, kdo se o nás postará, když bude nejhůře, co bude s našimi dětmi apod.

Mohl bych vyjmenovat mnoho myšlenek, které nás napadají a tzv. nám berou klid. Právě v této chvíli, kdy jsme bezradní, přichází myšlenka, kde tuto naději vzít. Protože bez naděje a bez cíle se nedá žít. Nebo alespoň život bez naděje je potměšilý a prázdný. Přitom hledání určité perspektivy provází lidstvo od počátku. J. A. Komenský ve své knize Cesta světla se nad touto potřebou zamýšlí a jde dál. Nejen že hovoří o naději jako životní nutnosti, ale i o tom, že pravý cíl lidského života je v dosažení pokoje a blaženosti. Ne blaženosti dosažené nesřídmostí a nějakými omamnými látkami, ale vnitřní blaženosti člověka, která právě z pokoje a naděje vyvěrá.

Tato slova nás pak vedou k zamyšlení, že dokáže-li o blaženosti a pokoji života hovořit člověk, který prožil třicetiletou válku, vyhnanství a nemožnost návratu, smrt svých blízkých, rozklad české společnosti, musí jeho slova vycházet z poznání daleko hlubšího a silnějšího, než dokážeme domýšlet. Komenský se v těch nejtěžších chvílích opírá o Hospodina, kterého staví jako jediný pevný a stálý bod, také pak o víru v něho.

A právě zde můžeme najít odpověď na otázku položenou v nadpisu tohoto zamyšlení. Naději a pokoj nehledejme v nějakých nových věcech, ideologiích či lidech. To jsou věci pomíjivé a neprobádané. Naši předci v těch nejtěžších dobách měli jistotu a perspektivu právě proto, že nehleděli na něco pomíjivého a složitého, ale protože se jednoduše obraceli zpět, na jediný pevný bod, který má lidské pokolení od počátku tohoto světa.

A protože tímto pevným bodem je Hospodin, který je nad tímto světem, a tedy není zmítán různými aspekty, krizemi a čímkoliv podobným, můžeme najít naději právě u něj. Stačí jen začít hledat!

Rostislav Kotrč

Před bývalou synagogou v Rousínově bylo v poslední prázdninovou sobotu živo. Od našeho rousínovského sboru Cyrila a Metoděje jsme totiž vyrazili na další farní výlet náboženské obce Vyškov. Pěší výletníci šli do Vítovic a Vítovického údolí. Cyklisté jeli přes Královopolské Vážany tamtéž a pokračovali ke Třem studýnkám. Cestou jsme všichni plnili úkoly biblické soutěže. Provázel nás verš Janova evangelia 3,1. Ve Vítovicích se obě skupiny znovu setkala a také se k nám na chvíli připojily i místní děti. Vrátili jsme se do Rousínova a přesunuli se do KLUBU DOBRÉ ZPRÁVY, sídlícího v prostorách klubu maminek Pohádka, kde byla pro děti připravena další zábava. Potom jsme povečeřeli a poděkovali za podařený výlet, načež jsme hráli různé společenské, stolní a zábavné hry. Přenocovali jsme v prostorách klubu a ráno po snídani vyhodnotili biblickou soutěž a předali odměny. Po provedení úklidu jsme se rozloučili a již se těšíme na další výlet. Rádi vás uvítáme v Rousínově v Klubu dobré zprávy nebo ve Sboru Cyrila a Metoděje. Děkujeme Pánu za vydařené setkání.

Jiří Vymětalík, Libuše Jarošová

